

за такива и съжаление. Хайдутинъ чиякъ най-първо отхвърля отъ сърдцето си милостъ и съжаление и тогава е сжици хайдутинъ. Неговата дира е като наптичето хвърчанието; за туй ги думатъ: *нощни птичета* (геджекушу). Не се мислете като напръдъ. Сега сте други. Ще отбѣгвате никой да не ви познава. Хайдутинъ чиякъ бива откъснатъ отъ свѣтъ и отъ хората. Той се крие веки отъ всѣки познатъ, който не му е другаръ и вѣренъ. Очитъ на хайдутинътъ биватъ четири отворени, той и нощя вижда. Сънътъ му бива отъ заешки-по-легкъ. Пушката му е майка, бранище и храна и най-вѣренъ другаръ и помагачъ. Съ нея той спечелва, нахранва се и се отбранва. Отъ тукъ нататкъ ще се научите. Распопрѣдете се единъ отъ други да заминемъ и намѣримъ старитъ ххшове“. М. Д. Кировъ ги поведе. Вѣйводата вървеше най-подиръ за да не би нѣкой се раскае и остане. На разсъмване пристигнаха при другитъ въ Гюнъ-Гюрмезъ. Тукъ ги остави Д. Кировъ и се завърна за градътъ. При получаване извѣстие че ще закаратъ Нено въ Търново, въ сжщиятъ день се испрати В. Кавлака да извѣсти на вѣйводата за да свържатъ нхтътъ да убиятъ заптиетата и да отърватъ Нена. Ххшоветъ побързаха и заминаха отъ мѣстото си, за арнаушкитъ колиби и тамъ попитаха Арнаутитъ-овчери дали сж видѣли да минатъ заптиета изъ пхтитъ съ нѣкой вързанъ Българинъ. Овчаритъ имъ какаха, че сж минали трима заптиета съ коне, единъ Българинъ (Нено) пеша вкованъ въ беликчета и подиръ тѣхъ йоще двамина заптиета. Вѣйводата като ги распита и узна, че прѣди два часа се заминали, не отиди да ги гони, а съ четата дойде на Кушъ-Бунаръ, дѣто се установиха да прибиратъ желающитъ да излѣзатъ.
